

תת"ע 10646/11/17 - המאשימה: מדינת ישראל נגד הנאשמת:בסט קאר חברה לשרותי רכב

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 10646-11-17 מדינת ישראל נ' בסט קאר חברה לשרותי רכב בע"מ
לפני כבוד השופטת ענת יהב

בעניין: המאשימה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד דודי שניידר

נגד
הנאשמת:בסט קאר חברה לשרותי רכב
בע"מ
ע"י ב"כ נציג החברה- מר יוסי קרויזר

הכרעת דין

לפי סעיף 182 לחסד"פ אני מודיעה, כי החלטתי לזכות את הנאשמת מחמת הספק מהעבירה שיוחסה לה בכתב האישום.

הנאשמת שהינה חברה, הואשמה בכתב האישום בעבירה של עצירת רכבה באופן שיש בו משום הפרעה לתנועה ובניגוד לתקנה 71 (1) לתקנות התעבורה.

ביום 31.12.17 כפר נציג החברה, מר יוסי קרויזר (להלן: "הנציג" או "נציג החברה") במיוחס לנאשמת וטען, כי הנאשמת הינה חברה המשכירה את כלי הרכב שלה לכל דורש ולפיכך מי שהחזיק ברכב באותה העת והיה אחראי לרכב הינו אדם בשם כנפו אברהם.

הנציג ביקש לקבוע להוכחות ולא ביקש להעיד אף עד מטעמו.

ראיות התביעה:

בדיון ההוכחות שהתנהל העיד **בפרשת התביעה**, עד תביעה אחד - **רס"ל איסטומין קונסטנטין**, אשר רשם את הדוח על ביצוע העבירה בעת, שהבחין ברכב נשוא כתב האישום חונה - צמוד לאבני שפה הצבועות אדום-לבן וחוסם שער

כניסה לאתר בנייה, ללא תקר או משולש אזהרה וכן ללא תו נכה -הדוח הוגש וסומן **ת/1** (עמ' 3, שורות 8-18).

בחקירה נגדית הסביר, שחנייה בצמוד לאבני שפה צבועות אדום לבן, כשלעצמה הינה עבירה אולם במקרה זה אף הקבלן שביצע עבודות במקום התקשר וציין שהרכב מפריע לכניסה או ליציאה מן המקום ולפיכך ניתן הדוח (עמ' 4, שורות 1 - 13).

התביעה הכריזה אלו עדיי.

ראיות ההגנה:

מטעם **ההגנה** העיד נציג הנאשמת כדלקמן:

ביום 26.2.17 הרכב היה בחזקת אדם בשם כנפו אברהם, כאשר במסגרת עדותו, הוגש הסכם שכירות בין התאריכים 13.2.17 ו - 21.3.17 - סומן **נ/1** כאשר ציין שניתן להבחין בתאריך החזרת הרכב כפי שנרשום בכתב יד, העיד העד שהוא זה שרשם ואף צרף דוח מודפס שם אף צוין מועד החזרת הרכב - **נ/2**, בנוסף, העד צירף תצהיר שלו למשטרה - **נ/3**, תצהיר של העד שהוכן לביהמ"ש - **נ/4**, צילום רישיון נהיגה עליו פרטי הנהג שנטל את הרכב לחזקתו - **נ/5** ומכתב תשובת המשטרה - **נ/6** (עמ' 4 - 5).

בחקירתו הנגדית הסביר העד, כי ממסמכי הסכם השכירות, **נ/1** + **נ/2** נמחקו פרטי כרטיס האשראי והושחרו על ידו, זאת בשל הגנת הפרטיות, כאשר הבהיר כי הפרטים שייכים לחברה אשר שילמה עבור הנהג שהחזיק ברכב.

העד מבהיר, שהתצהירים שהוא מסר למשטרה ולבית המשפט, כוללים את פרטי האדם אשר קיבל את המפתחות לידי מאת החברה המשכירה - הנאשמת.

לשאלת המאשימה עונה, כי ייתכן שהחברה תשלם את הוצאות השכרת הרכב וייתכן אף שתסגור את פרטי העסקה, אך בסופו של יום האדם שחתם מול החברה הוא הנושא באחריות (עמ' 6 ש'1-6).

העד מאשר, כי אינו יודע בוודאות שהעבירה שבוצעה בתאריך כפי שמצוין בדוח אכן בוצעה ע"י הנהג כנפו, שאת פרטיו מסרה החברה הנאשמת, אולם על פי הסכם השכירות בסעיף 2 שבו (בנ/ ובנ/21) **רק הנהג שקיבל את הרכב רשאי לנהוג בו ולהחזיק בו, כך שאם החברה החליטה להעביר את החזקה על הרכב לנהג אחר, אין לנאשמת, לחברה המשכירה - שליטה על כך** (עמ' 6, ש' 14-19).

כשהמאשימה מפנה אותו לסעיף בהסכם, שם נרשם, כי הנאשמת תראה בחברה המשכירה, ככזו החבה כלפיה ביחד ולחוד, עונה העד, שבעניין האחריות ובמידה שצריך להיפרע כלכלית אזי יש הרחבת החבות גם לחברה, מעבר לנהג המחזיק, ביחד ולחוד.

העד לא יודע לומר מה המשמעות של השם "גיא כהן" אשר רשום בנ/1 תחת הכותרת "הערות" ומציין שנתבקש לרשום זאת על ידי הנהג, או החברה לצורך החשבונית, אולם מבחינתו הנהג שמקבל את הרכב לרשותו ואשר פרטיו נרשמים תחת הכותרת "פרטי נהג" ולאחר שהציג רישיון נהיגה ותעודת זהות, הוא המחזיק ברכב והוא האחראי מבחינת הנאשמת בגין כל עבירה שתבצע באמצעות הרכב.

לאחר סיום חקירת העד, ביקשה המדינה את הפסקת הדיון, זאת לאור הערות בית המשפט ולצורך בחינת הראיות מחדש, אולם ביום 22.7.18 הוגשה בקשה להשלמת חקירת העד - נציג החברה.

ביהמ"ש קבע לדיון במעמד הצדדים ועל אף תרעומת מצד נציג הנאשמת (בלשון המעטה).

ביום 7.8.18 הודע למאשימה, כי לא תינתן לה האפשרות להוסיף ולחקור את העד, הן לאור חקירה ארוכה וממצה שביצעה בדיון ההוכחות והן לאור כך שהחקירה בפועל הסתיימה בדיון ההוכחות הקודם, אלא שניתנה דחייה לצורך בחינת הראיות מטעם התביעה, דבר אשר לא הסתייע.

לפיכך נקבע התיק לסיכומי הצדדים.

ביום 20.11.18 שבה המדינה וביקשה שהות להתייעץ ולגבש עמדתה קודם הגשת הסיכומים ודבר זה הותר לה בשנית, כשביום 4.12.18 הוגשה בקשה מאת התביעה לזמן את העד כנפו כעד הזמה מטעם התביעה וכן הבאת עדה נוספת מטעמה מ"מפנ"א". הנאשמת באמצעות נציגה סירבו לבקשה זו בנימוקים ארוכים ומפורטים (ביום 6.12.18).

ביום 10.12.18 ניתנה החלטת ביהמ"ש לדחיית בקשת המדינה מן הטעם שתיק מעין זה המתנהל כבר למעלה משנה, כאשר כל טענות הנאשמת היו ידועות מבעוד מועד והמאשימה הייתה וצריכה לכלכל את צעדיה מבעוד מועד וכשהעדים המבוקשים אינם בגדר עדי הזמה שכן, לא היה בטענות ההגנה דבר שהפתיע את המאשימה.

באותה ההחלטה אף נקבע, כי המאשימה תגיש את סיכומיה בתיק 21 ימים ממתן ההחלטה, דבר שהמאשימה לא ביצעה עד למועד כתיבת הכרעת הדין.

ביום 28.1.19 הוגשו סיכומים מאת הנאשמת את ביקשה לזכות אותה מן העבירה המיוחסת לה.

הנאשמת מפרטת בסיכומים אלו את אופן התנהלותה כחברה משכירה, שהינה בעלת צי רכב המונה מעל 1000 כלי רכב, כאשר ההשכרה מתבצעת לאחר שהנהג מציג עצמו באמצעות תעודת זהות ורישיון הנהיגה בפני פקיד הנאשמת וכן סיכמה את עדות הנציג לעניין אופן השכרת כלי הרכב, התייצגות הנהג המשכיר ואופן הפקת הסכם השכירות, פתיחתו וסגירתו עם השבת הרכב לחברה.

דין והכרעה:

אין חולק כי רכב מסוג ניסאן שמספרו 88-428-37 שייך לנאשמת ובבעלותה וככזה הרי שהדו"ח ייחס לה את ביצוע העבירה מכוח הבעלות ועל פי סעיף 27 ב' לפקודת התעבורה וזו לשונו:

(א) "נעשתה עבירת תעבורה ברכב, רואים את בעל הרכב כאילו הוא נהג ברכב אותה שעה או כאילו הוא העמידו או החנה אותו במקום שהעמדתו או חנייתו אסורה על פי חיקוק, לפי העניין, זולת את הוכיח מי נהג ברכב העמידו או החנהו כאמור או אם הוכיח למי מסר את החזקה ברכב (להלן - המחזיק) או הוכח שהרכב נלקח ממנו בלי ידיעתו ובלי הסכמתו".

סעיף זה יוצר חזקה שבדין שלצורך ערעורה והרמת הנטל, נדרשת הנאשמת להרים את נטל הראיה על פי מאזן הסתברויות, כמקובל במשפט האזרחי ואין די בהצגת ספק סביר כמקובל בדין הפלילי.

נציג הנאשמת הגיש לבית המשפט פלטי הסכם שכירות של החברה עליו מצוינים פרטי נהג בשם **כנפו אברהם** (נ/1 ו-2), כאשר כבר נקבע לא אחת, כי הסכם זה הינו בבחינת **רשומה מוסדית** ולפיכך קבילה וזאת על פי סעיף 36 לפקודת הראיות והכל כמובן אם עמד העד בהוכחת רישום, הזנת הנתונים למחשב והפקתו, כפי שהעיד בפניי העד.

העובדה שמהסכם זה נמחקו פרטי האשראי על ידי הנציג אינו מקובל עליי ואין העד יכול לעשות ככל העולה על רוחו אלא לבקש מבית המשפט בעת העדות, כי פרטים אלו יוחסו על ידי בית המשפט, אולם לא מצאתי שיש בכך כדי לפגוע בתוקף הסכם השכירות, באותנטיות שלו ובמעמדו המשפטי.

לעניין ביסוס פרטי הנתונים שנרשמו בהסכם, צורפו תצהיר נציג החברה (נ/3) וכן תצהיר נוסף שלו שהוכן לצורך התהליך המשפטי (נ/4), עוד צורף צילום פרטי הנהג עליו מתבקשת ההסבה מאת הנאשמת (נ/5).

כאן אומר, כי בניגוד לדברים שנרשמו בכל המוצגים, הרי שבבקשה הראשונית שנתבקשה ממפנ"א וקודם בקשת החברה להישפט ועל פי האמור ב-6/6, נראה שהנאשמת ביקשה תחילה להסב את הדוח על שם החברה המשכירה ורק לאחר מכן נמלכה בדעתה וביקשה לשנות מבקשתה המקורית ולהסב את הדוח על שם הנהג כנפו.

כך או כך, הרי שמהרגע שהנאשמת התייצבה לדיון הפנתה למסמכים רלוונטיים שיש בהם כדי לאשש את זהות הנהג אשר קיבל לחזקתו את הרכב, אזי הייתה צריכה המאשימה להתייחס לכך, ולעמת את העד בנוגע לשינוי הבקשה ולעילה לשינוי, דבר שלא נעשה.

השאלה שבסיס הסוגייה הינה, האם די בהצגת הסכם השכירות המקורי והוכחתו כרשומה מוסדית, על מנת לסתור

במאזן הסתברויות את החזקה על פי הדין?

בעניין זה אומר, כי בדרך כלל התשובה על כך תהא חיובית, שכן אין החוק התכוון לפגוע פגיעה אנושה במהלך העסקים השגרתי, הרגיל והשוטף של חברה שכל מהותה הינו השכרת כלי רכב ולא התכוון ליצור מצב שבו נציגי החברה יצטרכו להגיש בקשות להישפט חדשות לבקרים, כאשר יש בכך כדי להעמיס הן על החברה המשכירה והן על בתי משפט.

עוד, החוק מעודד "הרמת מסך" בין החברה לנהג בפועל על מנת להגיע לנהג המחזיק את הרכב ומבצע העבירה מתוך ההבנה כי הטלת סנקציה על המבצע יביא לתיקון ושיפור אורח הנהיגה בכביש ושמירה על חיי המשתמשים בדרך, שזו בקליפת אגוז, מהותה והתורה של חוקי התעבורה.

עדיין, אין המדובר בהסבה באופן סיטונאי ועיוור, כאשר על המדינה לבחון מהן הנסיבות המיוחדות בכל מקרה ומקרה, ולעניין זה אפנה לפסק הדין של חברי, כב' הש' סעדון, שם דובר במשכיר שהיה במעד של תייר והמדינה ביקשה מן החברה להציג צילום עמודי דרכון עם חותמות, דבר שלא נעשה ולפיכך נקבע כי לא היה די בכך וכי החברה לא עמדה בסתירת החזקה שבדין והורשעה (תת"ע 2777-04-13 מדינת ישראל נ' בסט קאר חברה לשירותי רכב בע"מ), זאת בהתבסס על פסיקה מחוזית זהה בבנתון שבו המחזיק הינו תייר (עפ"א 52287-10-13 עיריית אשדוד נ' מ"י).

על פסק דין זה הוגש ערעור ובנסיבות המיוחדות של התיק ומבלי שהדבר יהווה תקדים, זיכה המחוזי את החברה אולם ללא כל נימוקים ומבלי שקבע דבר לעניין הניתוח של הכרעת הדין של בית משפט קמא (עפ"ת 18198-07-14 בסט קאר חברה לשירותי רכב בע"מ נ' מדינת ישראל).

בסופו של דבר ובנסיבות תיק זה, מאחר שעל פי המסמכים שהוצגו בפניי הצליחה הנאשמת להוכיח כי הרכב נשוא כתב האישום לא היה בחזקתה ביום ביצוע העבירה ובנוסף ובעיקר, הצליחה לטעמי, להוכיח, כי העבירה את החזקה ברכב לאדם בשם כנפו אברהם ושפרטיו האישיים וכתובתו מצוינים בהסכם באופן ברור ומפורש.

, עוד הפנתה הנאשמת לסעיף 2 להסכם, שם הובהר לנהג המחזיק, שפרטיו בהסכם ובאופן מפורש, כי רק הוא רשאי לנהוג ברכב זה, אלא אם כן קיבל את אישורה של החברה ליתן לאחר את החזקה ברכב (1/נ + 2/נ).

הרי שמכל אלו, בוודאי סתרה את החזקה המשפטית במאזן הסתברויות ולפיכך מצאתי שיש לזכות אותה מהעבירה המיוחסת לה מחמת הספק.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י"א אדר ב' תשע"ט, 18 מרץ 2019, במעמד הצדדים